

Egy csók.

Két összetört szív.

Egy életre szóló szenvedély.

SPIDER

pók

*fine
selection*

ILSA MADDEN-MILLS

I L S A M A D D E N - M I L L S

SPIDER

pók

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

Ez egy önállóan is olvasható regény, amit egy 2013-as novellám alapján írtam. Az a rövid kis szöveg korábban két antológiában jelent meg: a *Breakaway* és a *Baeaus and Arrows* című kötetekben, amelyek már nincsenek kereskedelmi forgalomban.

Pók nem tökéletes, az élet meggyötörte, mégis csodálatos ember. A fejemben évek óta erős brit akcentussal beszél.

Most már a tiéd is... Remélem, szeretni fogod.

Ilsa

I. RÉSZ

*Az ember olykor azon az úton találkozik a végzetével,
amelyet el akart kerülni.*

1

Rose

Korábban

VILLÁM FÉNYE VILÁGÍTJA MEG A HÁLÓSZOBÁM MENNYEZETÉT, és felriadok a sötétben. Anyu egész éjjel hangosan hallgatta a zenét, de engem a vihar rémít meg, dörgése megrázza kis házunk falait Dallas külvárosának lepukkant környékén. A ronccstelepek, újrahasznosító központok és használatú-telephelyek miatt sokan Bádovvárosnak nevezik ezt a negyedtet, ami a szegénység és a bűnözés melegágya. Honnan tudom ezt, ha csak tizenegy éves vagyok? Onnan, hogy nézem a híreket, köszönöm a kérdést. Néha még a mi utcánkat is mutatják, amikor valakit lelőnek vagy kirabolnak.

Csöpögést hallok, majd azt látom, hogy egy kis vízcsepp gördül le a falamon. Tavaly tavasszal egy nagy szélökés lefújta a zsindeleyeket a tetőről, és a szobám sarkában azóta beázik a mennyezet. Anyu azt mondta, szól majd a főbérlőnek, hogy javítsa meg, de eddig nem került rá sor.

Az Eagles *Hotel California* című számát túlharsogja egy mély férfihang, és a szívem nagyot dobban.

Most már biztos, hogy nem fogok tudni visszaaludni.

Jól ismerem ezt a hangot. Anyu barátja, Lyle az – vagy a *Szarházi*, ahogy nagyfi szokta hívni.

Lyle néha csak úgy felbukkan a semmiből, és olyankor mindig felidegesíti anyát. Úgy marakodnak, mint a macska meg a kutya, ököl-lel esnek egymásnak, sértő szavakat vágnak a másik fejéhez, aztán ugyanolyan sietve kibékülnek, és csókolgatják egymást.

A folyosóról most úgy hallatszik, mintha veszekednének, és megmerevedek, a levegőben valami furcsa energia vibrál. Talán a vihar veri a házat, vagy Lyle gonosz hangja, de valami nem stimmel. Hallom, ahogy anya úgy kuncog, mint amikor be van rúgva, és átjár a félelem, teljesen lezsibbad tőle minden tagom.

Nagyi többször mondta már, hogy jók a megérezéseim, és örököltém tőle azt a képességet, hogy olvasni tudok az emberekben, és most úgy döntök, hiszek neki.

Ideje elbújni.

Kikászálódok a takaró alól, és a kis ágyam alá bújok, félresepelve a porszemeket az útból. A mellkasomhoz szorítom a plüssmackót, amit nagyitól kaptam, mielőtt meghalt.

Csoszogás hallatszik az ajtómnál.

Suttogás.

A félelmem egyre erősödik.

– Csak meg akarom nézni! – hallom Lyle hangját, ahogy anyunak magyaráz. – Nem fogom bántani.

– Alszik. Hagyd békén! – feleli anyu bizalmas hangon, és elképelem, ahogy végigsimít a kezével Lyle mellkasán. Ezt szokta csinálni, mielőtt eltűnnek a hálószobában.

Megpróbálja elterelni rólam a figyelmét, bár nem tudom, hogy azért-e, mert aggódik értem, vagy azért, mert féltékeny. Soha nem tudom meg az indítékait; anyu azon kevés emberek egyike, akikben nem tudok olvasni.

– Na, ne csináld már! – hízeleg Lyle incselkedő hangon. – Hadd lássam a csinos kis lányodat! Látni akarom, mekkorára nőtt. – A hangja könnyed, de van benne valami sötét és valami rémisztő, amitől feláll a szőr a karomon.

Nem akarom, hogy bejöjjön a szobámba.

Tudom, mit akarnak a hozzá hasonló férfiak.

Látom, hogy szokott rám nézni.

Egyszer azt mondta, olyan hosszú a lábam, hogy körbe tudnám vele tekerni a sztriptíz táncosok rúdját.

Nagyi figyelmeztetett, hogy egy nap rám fog mozdulni.

Zörög a kilincs.

Futás!

Négykézláb mászom ki az ágy alól, és a fölötte lévő ablakhoz kúszom. Szaggatottan villámlik odakint, amikor felnyomom az üveget, esőcseppek csapják a testem, ahogy felkapaszkodom a párkányra. Fél másodpercig ülök csak ott, aztán leugrom. Pocsolyában landolok, barna csíkokban fröccsen fel a víz a csupasz lábamra.

A szél vadul csapkod, ahogy futok, a ház mögötti karcsú fenyőfákat veszem célba. A vállam fölött átnézve látom, hogy a hálószobámban felgyullad a lámpa, és hallom, hogy anya a nevemet kiáltja. Hallom a hangját, dühösen és hangosan üvölti a nevem az ablakban.

A hangjától megdermed a gyomrom.

Egy fa mögé bújok, és remegve összehúszom magam, miközben tép a vihar.

Lyle nem jön utánam.

És anyu sem.

Órákkal később, amikor felkel a nap, kinyitom a szemem.

Haza akarok menni, de Lyle néha napokig nálunk marad, vagyis addig, amíg rá nem un anyura.

A gyenge reggeli fényben az erdőn át vezető ösvényen elindulok a főúton lévő Quickie Mart felé. A szándékom világos: lopni valami ennivalót. Korábban is csináltam már, egy kis csipsz, máskor egy csoki.

Meglátom a rozsdazöld kukát a hátsó parkolóban, megállok, éberen figyelem, ahogy egy kócos, fehér hajú tizenéves srác meg a környék egyik ismert drogdílere egy köteg pénzt kicserél egy barna csomagra.

Nem tudom levenni róluk a szemem.

Ezt a tizenéves fiút sosem láttam még, gyönyörű, magas járomcsontja tökéletesen kiemeli egyenes orrát és telt ajkait. Tiszta farmert visel, melynek láttán elfog az irigység, és egy szűk, fekete garbót, ami kiemeli fehér haját. A haja fényes és gondosan formázott, ordít róla, hogy több időt tölt a rendbetételével, mint amennyit én a teljes reggeli készülődéssel szoktam zuhanyzással együtt. Egy drágának tűnő bőrdzseki teszi teljessé az öltözékét. Úgy néz ki, mint valami film sztár, és nyilvánvalóan nem ezen a környéken lakik.

Jobban tenném, ha elbújnék a magas gaz mögé, hiszen mégiscsak egy drogügylet zajlik, de nem teszem, leblokkolok attól, hogy menyire más ez a fiú, mint bárki más, akivel valaha találkoztam, a sűrű szempilláktól kezdve odáig, ahogy a vállát vonogatja beszéd közben.

Elemezni kezdem őt, ahogy másokat is szoktam, és elraktározom a részleteket az elmém kis szekrényében: jóképű, arrogáns, gazdag és *nagy bajkeverő*.

Aztán váratlanul egyenesen felém fordul, sötét szeme találkozik az enyémmel. A villámnál is sebesebben húzom magam lejjebb a fűben, a szívem vadul kalapál.

Lassan telnek a percek, ahogy ott guggolok az esőáztatta fűben. Végül hallom, hogy egy autó elindul, majd teljesen eltűnik. Megkönnyebbülök. Tavaly az egyik srác a sulinkból szemtanúja volt egy drogügyletnek, aztán eldicsekedett vele, minden egyes részletet elmesélt nekünk, egészen a nevekig. Nagyjából egy hétre rá egyszerűen eltűnt, és a mai napig senki nem tudja, mi történt vele.

Várok, elszámolok százig, mielőtt felállok.

Ötvenig jutok, amikor egy pár drága teniszcipő jelenik meg előttem.

– Szia, bogarakat keresel odalent? – kérdezi a gyönyörű srác furcsa akcentussal. Pislogva nézek fel rá.

– Nem láttam semmit.

Megvonja a vállát, amitől az ember tekintete automatikusan a mellkasára vándorol. Szép a mellkasa, amennyire látom. Nem olyan izmos, mint egy focistának – meg tudnám verni, ha arra kerülne sor.

– Nem érdekel, mit láttál. Hogy hívnak?

– Nem fontos – vágom rá röviden, mert nem akarom, hogy vitába szálljon velem.

Megrándul az ajka.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Nem Fontos. Mi lenne, ha felállnál, hogy láthassalak?

Felállok, és szembefordulok vele.

Felvont szemöldökkel néz a csupasz lábamra és az alvós pólómra.

Húzgálom az anyag alját, hátha el tudom takarni a fenekemet. Éppen hogy sikerül. Úgy nézhetek ki, mint egy vízbefúlt patkány.

Összeszorítja az ajkait, barna tekintetével alaposan végigmér, amittől összerezzenek. Mintha az együttérzés jelét látnám az arcán.

– Hadd találjam ki! Elszöktél otthonról?

Összepréselem az ajkam. Nem mondok semmit. Két másodperc alatt tökön tudok rúgni egy fiút a térdemmel, aztán olyan sebesen tudok rohanni, mint a szél, ha kell.

Körbenéz a parkolóban.

– Lehet, hogy otthon rosszul mennek a dolgok, kölyök, de ez a hely nem neked való. Rossz dolgok történnek itt. Érted, mire gondolok? Egy lány könnyen nagy bajba kerülhet itt.

Hunyorogva nézek rá. *Azt hiszi, retardált vagyok?*

Persze hogy veszélyes ez a hely!

Az egész világom az.

– Van hova menned? Van bárki, akit fel szeretnél hívni? – A plüssmackómra téved a tekintete, amit kifelé menet felkaptam. Közelebb húzom a mellkasomhoz a macit.

– Éhes vagyok – nyögöm.

Sóhajt egy nagyot, megdörzsöli az arcát, egy ideig gondolkodik, majd lehajol hozzám. A zsebéből előkerül egy köteg pénz, nem az, amit az előbb láttam. Három bankjegyet húz ki belőle.

– Tessék. Fogd, és vegyél magadnak valami ennivalót! De ne pazarold édességre! Egyél valami fehérjét! Sovány vagy.

Gyanakodva méregetem a pénzt, azután is, hogy ökölbe szorított kézzel szorítom. Még sosem láttam százdollárost, nemhogy hármat egyszerre. Ebből hónapokig élélnék csokiszeleteken.

– Mit akarsz tőlem? – Tudom, mi történik, ha a férfiak pénzt adnak a nőknek. Mindig akarnak valamit cserébe.

A srác arca ismét elkomorul, és zsebre vágja a kezét.

– Semmit. Csak egyél valamit, és ha otthon eldurvulnak a dolgok, hívd a rendőrséget! Oké?

– A rendőrség nem jó. Csak betesznek egy otthonba, és lehet, hogy ott még rosszabb lesz. – A tekintetem azt mondja: „Te ehhez tök hülye vagy.”

– Én is megszöktem párszor, kölyök. Átmentem ugyanezen.

– Igen, és? – Megvonom a vállam.

Felnevet, én pedig ismét lenyűgözve bámulok fel rá. Minél többet beszél ezzel a furcsa akcentussal, annál inkább kedvem támad nézni őt. Az ujján lévő koponyagyűrűre esik a pillantásom, majd a garbója ujjából kikandikáló tetoválás örvényére. Úgy néz ki, mint valami rossz ember, de nem az – még akkor sem, ha a Quickie Mart hátsó parkolójában ácsorog.

Az ember szíve átlát a felszínen, és az enyém nagyon jó ebben.

– Hány éves vagy? – teszem fel a kérdést.

Rám vigyorog, és megvillan egyenletes, fehér fogsora.

– Tizenhat.

– Én tizenegy vagyok. – Igyekszem felnyársalni a tekintetemmel.

– Te fested a hajad? Szörnyen fehér. Először azt hittem, albínó vagy, de a szemed ahhoz túl sötét, és a bőrod sem sápadt.

Hátraveti a fejét, és úgy nevet, mintha... nem is tudom, mintha őt semmi nem érintené meg, és az egész világ az övé lenne.

Megkordul a gyomrom.

Abbahagyja a nevetést.

– Na, most már menj, egyél valamit!

Megvonom a vállam. Az sem segít, hogy éhesen feküdtem le.

– Mit nézel? – kérdezem, miután hosszasan bámult engem.

Megrázza a fejét, mintha összezavarodott volna.

– Nem tudom. Unatkozom, és kíváncsivá tettél.

Az oldalzsebében lévő dudorra mutatok.

– Megvan a drogod. Mit keresel még Bádogyárosban?

Megvakarja a fejét, egy pillanatra találkozik a tekintetünk.

– Mutasd a karod! – mondja pár másodperc elteltével, miközben közelebb lép hozzám.

Összerezzenek, ez régi szokásom, majd egy határozott lépést teszek hátra.

– Nem.

Megnyugtatóképpen felém tartja a két tenyerét, aztán előhúzza egy tollat a dzsekije zsebéből.

– Nem foglak bántani... csak hadd adjam meg a számomat! Arra az esetre, ha bajba kerülnél, oké?

Bólintok, és óvatosan figyelem, ahogy közelebb húzódik, majd megfogja az alkaromat, és ráírja a telefonszámát: 555-481-9066.

– Ez a vezeték nélküli számom.

– Mobilszámnak mondják, és ha valaha lesz mobilom, felhívlak – vetem oda neki hűvösen. Próbálok idősebbnek mutatni magam, mint amennyi vagyok. – Lehet, hogy nem mostanában lesz, tudod? Nem vagyok gazdag.

Kissé megrándul a szája, és megrázza a fejét.

– Emlékeztetsz valakire.

Oldalra biccentem a fejem.

– Kire?

– Nem fontos. – Megtorpan, az arcára büntudat ül ki. – Önmagamra.

Elmosolyodom.

– Nem lesz semmi bajod, ugye? Hívsz majd, ha segítségre van szükséged?

– Igen.

Bólint, aztán elindul, de hátrafelé lépkedve, mintha végig rajtam akarná tartani a szemét.

A tekintete nem olyan aljas, mint Lyle-nak, ahogy engem néz; nem, ez inkább... mintha nem tudná, milyen kategóriába tegyen.

Hát, ezt megértem.

Én mindenkit kategóriákba sorolok.

Jó érzésem van hozzá.

Lyle rossz. Nagyi jó. Anyu... hát, a fene se tudja.

A Gyönyörű Srác a jók közé tartozik.

Talán azt hiszi, hogy én is az vagyok.

Pír melegíti az arcom.

– Honnan jöttél? – szólok utána, ahogy a távolság egyre nő közöttünk. Nem akarom, hogy elmenjen.

– A tó túloldaláról – válaszolja vidám integetéssel, és egy fekete dzsip felé sétál, aminek a kerekei olyan fényesek és újak, hogy csillognak a napfényben. Még egy utolsó pillantást vet rám, majd felpörgeti a kocsit motorját, elindul valami rapzene, és az autó kipördül a parkolóból.

Máris hiányzik.

Miután elfogyasztottam egy zacskó csirkefalatkát és két csokit, elindulok vissza az ösvényen. A gondolataim továbbra is a fiú körül járnak.

Pénzt adott, és nem kért cserébe semmit.

Ki gondolta volna, hogy léteznek ilyen emberek?

A fasorhoz érek, és látom, hogy a szobámban még mindig nyitva az ablak, a függönyt lustán himbálja a lágy szél. Közelebb sétálok, és látom, hogy Lyle már elment. Óvatosan kinyitom az ajtót, és belépek a kunyhóba. A szobában áporodott szag: cigaretta és rothadó

étel. A dohányzóasztal felborítva, a váza összetörve, a padlón sörös-
üvegek szerteszét.

Volt már ilyen párszor.

Minden oké.

Anyuval is.

A kanapé mögött találok, a feje furcsa szögben félrebillent, üres
szemmel mered rám, mint a döglött hal a piacon.

Ijesztő.

A légzésem hirtelen felgyorsul.

– Anyu? – Megmarkolom a kanapé karfáját. – Anyu?

Közelebb megyek hozzá, megérintem a kezét, majd visszarántom.

Hideg a bőre.

Az étellel teli szatyor a földre esik, és olyan hangosan sikítok,
ahogy csak tudok.

Amíg a torkom ki nem szárad.

Amíg könnyek nem csorognak a szememből.

Amíg a rendőrök be nem rohannak az ajtón.

És attól kezdve semmi sem kerül a helyére, amíg a sors közbe nem
avatkozik lábujjhegyen, és el nem indít az utamon.

Amíg újra nem látom őt...

2

Pók

Hat évvel később

A PICSÁBA!

Nem elég, hogy lüktet a fejem, de egy olyan nővel vitatkozom épp, aki a nagyanyám lehetne.

A csinosan öltözött utaskiszolgáló keresztbe teszi a karját maga előtt a kapunál. Elege van belőlem. A legtöbb nő előbb-utóbb eljut erre a pontra.

– Uram, nem viheti fel a gitárját! Fizetnie kell, és a csomagteremben tudjuk csak elvinni.

– Nem tenne kivételt most az egyszer? Kérem, Betty! – felelem a névtáblájára pillantva, kihangsúlyozva a brit akcentusomat. Ez általában ki szokott húzni a csávából, különösen a lakosság női felénél, de ennél a pultnál semmi nem válik be. Talán a tetoválásaim, a bőrdzsekim meg az ujjatlan hálós pólóm miatt – nem hiszem, hogy egy *kedves fickó* benyomását kelteném.

Árgus szemmel végigmér ismét: elidőzik a nyakamon lévő fekete-özvegy-tetkón, majd a hajamat nézegeti. Megérintem a séróm. Ebben a hónapban kobaltkék, és felzselézve viselem, pompadour stílusban, oldalt pedig teljesen kopaszra nyíratam. Jövő héten fehérre festem majd. Nem számít, milyen színű, a csajok megőrülnek érte.

Kivéve Bettyt.

– Sajnálom, de már van egy kézipoggyásza és egy személyes tárgya. Csak ennyit vihet fel a gépre. Ez a szabály, és jól láthatóan fel van tüntetve – mutat rá a falon lévő táblára mellettem, ami a Del-tával való repülés tudnivalóit magyarázza. Már másodszor mutat rá egyébként, de én makacs seggfej módjára csak azért sem vagyok hajlandó odanézni.

– De ez az én egyetlen igaz szerelmem – simogatom meg lágyan a tokot.

– Az egy gitár – feleli szárazon.

Felteszem a tokot a pultra, és felpattintom a fémkapcsokat, hogy megnézhesse a sárga-kék színben pompázó hangszert.

– Ez egy Gibson Les Paul, rohadt kemény, de ugyanakkor könnyű is. Juharból készült, rózsafa betétekkel: a legjobb a saját árkatóriájában, és amúgy több mint ötezer dollárt ér. És ezt a csajszit én magam vettem, a saját pénzemből. A drágalátos apám még csak be sem segített. – A gitár nyakán a fogólap végén lévő kis vízszintes csíkra mutatok. – Látja ezt itt? Ez a basszusgitár kulcsa, és ez szabályozza a húrok elhelyezkedését. Valódi csontból készült. Nem tudom, milyen csontból, de szeretném azt hinni, hogy oroszlánból vagy tigrisből. Persze nem azért ölték meg őket, hogy elkészítsék ezt a gitárt, a csontjaikat ránk hagyták, miután elpusztultak valami fenséges csatában a vadonban. Jól néz ki, nem? – vigyorgok.

Gyerünk, Betty, engedj fel minket a gépre, könyörög a tekintetem.

De Betty fintorogva néz rám, bozontos, ősz szemöldökét mogorván húzza össze az apró olvasószemüveg mögött. Az ajkai elvékonyodnak, ahogy a gyönyörű műalkotást nézi.

– Kérem, vegye le ezt a tárgyat az asztalomról, uram!

A pult fölé hajolok, nagyra nyitom a szemem, hogy bevessem minden pókos bájamat, vagyis: a hosszú fekete szempillákkal keregetett, gyönyörű tekintetemet. Azt mondják, ez pusztítóan hat a női nemi szervekre, de kezdek kételkedni abban, hogy Bettyben rendszeren dolgozik-e az anatómia, mert úgy tűnik, nem érinti meg a csáb-erőm, még akkor sem, amikor az ajkamba harapok.

– Helene-nel, mert így hívják a kicsikémet, tizennégy éves korom óta vagyunk együtt.

– Értem – néz el a vállam fölött a mögöttem álló utasra.

Én a fogamat szívom, de nem adom fel.

– A barátnőm dobott, amíg itt voltam New Yorkban. – Igazság szerint nem nehéz megjátszani, hogy mennyire rosszul vagyok, ugyanis rémes másnaposság gyötör. – Mindig is problémái voltak a hűséggel. Egyszer az unokatesómmal is lefeküdt. Azóta elég kínosak a családi összejövetelek. – Nagyot sóhajtok. – Azért jöttünk ide, hogy... tudja, átbeszéljük a dolgokat, de aztán megismerte *őt*.

– Nézze, Mr...

– Kérem, szólítson Póknak!

A szemöldöke ezúttal felszalad, és ismét a nyakamat díszítő fekete-teőzvegy-tetoválásra esik a pillantása.

– Ööö, Mr. Pók, sajnálom, ami a barátnőjével történt. Borzalmas nőszemély lehet, de...

– Csalták már meg valaha, Betty?

Kissé vonakodva, de bólint.

Együttérzően intek felé.

– Akkor mindent ért! Összetörte a szívem. Istenem, csak egy játékszer voltam neki!

– Ismét az unokatestvérével?

Bólintok, majd megtörlöm a szemem sarkát egy szalvétával, amit tegnap este vágtam zsebre a klubban. Bettyre pillantok, figyelem, ahogy egyik lábáról a másikra helyezkedik, fürkészsze néz, azt mérlegelve, vajon őszinte vagyok-e.

– A kutyám is meghalt a múlt héten – dobom még be ezt is végső kétségbeesésemben, elérve az abszolút mélypontot.

A helyzet az, hogy apámhoz tartok, és már a gondolattól is okádnom kell, hogy muszáj találkoznom vele. Ha meglátja, milyen állapotban vagyok, egyből tudni fogja az igazságot.

Segítségre van szükségem.

Ugyanakkor... *bassza meg!*

– Milyen kutya volt? – kérdezi Betty, és ezzel teljesen meglep.

Milyen kutya volt?

A francba. Lefagyok, képtelen vagyok felidézni akár egy kutyafajtát is. Gondolj egy kutyára! Nem olyan nehéz. Hogy hívják azt a sokszínű collie-t, amelynek saját sorozata volt a hetvenes években? Jaj, a fejem! Istenem, a másnaposság totál szívás.

– Mondd, hogy yorkie! – leheli a fülembe egy női hang hátulról, és a szavaitól bizseregni kezd a gerincem, meg ahogy a nyakamon érzem a lélegzetét. – Azok aranyosak és kicsik. Tetszeni fog neki. Ráadásul nagyon hálás lennék, ha elhúznál végre, hogy felszállhassak a gépre. Hosszú ideje tartod már fel a sort, ami bunkóság.

A lány hátrébb húzódik, elillan a melegség a nyakamról.

Úgy érzem magam, mint akit seggbe rúgtak.

– Collie volt – mondom a várakozó Bettynek. – Mint Lassie abban a sorozatban.

– Én is szeretem a yorkikát – motyogja Betty, miközben a számítógép billentyűit püföli.

– Én mondtam – morogja a mögöttem álló lány.

Nem veszek róla tudomást, a pultra teszem a legújabb CD-nket, majd gyorsan aláírom a hátizsákomból elővett alkoholos filccel.

– Egy nap híres leszek, és ez most az én ajándékom önnek. Nem azért adom, hogy gondoskodjon Helene-ről... hanem azért, mert ön egy gyönyörű nő, Betty, és időnként minden gyönyörű nő megérdemel egy kis meglepetést. – Féloldalas vigyorra húzom a szám. – De ha esetleg megtalálná a módját, hogy felkerüljön a gitárom a fedélzetre, nos, az már csak hab lenne a tortán. Talán írok önről egy dalt, a Betty elég jól cseng.

És lám, két kis gödröcske jelenik meg az arcán, ahogy átveszi a CD-t, a pillantása lényegesen melegebbé válik.

– Az első osztályon van egy kis rész, amit általában a kabátoknak és hasonlóknak tartunk fenn. Talán ott elfér. Hadd ellenőrizzem!

Aztán már hív is valakit, hogy megkérdezze, van-e hely a gitáromnak. A győzelem szagát érzem.

Valami puha bökdösi a hátamat.

– Mi a... – Megfordulok, és egy nagy párnát látok magam előtt, amit az a lány tart a kezében, aki a fülemben suttogott az imént. Feljebb emelem a tekintetemet, és az arcába nézek.

Rubinvörös ajkak.

Szűk fekete ruha.

És magas szárú, piros Converse cipő.

Basszus! Beleharapok az ajkamba – ezúttal ösztönösen.

A Párnás Lány minden szempontból bejön nekem.

A hangja alapján félig-meddig egy befeszült vénasszonyra számítottam apácaruhában, de nem tűnik öregnek, úgy huszonkettő lehet,

mint én. Nagyon szép, az a típus, akit a pasik – meg a nők – megnéznének az utcán. De hát rengeteg gyönyörű lányt látok az útjaim során.

Tágra nyílt szemmel mered rám, a tekintete megakad a tetoválásomon, majd lejjebb kúszi, hogy szemügyre vegye a vállam, a csípőm és a lábam. Szélesen mosolygok, mert tudom, hogy dögösen nézek ki. Az arcom gyakorlatilag tökéletes, a vállam izmos, a hosszú lábam pedig rohadt jól mutat a dizájnfarmerben.

– Bocs, hogy megböktelek – mondja a szemöldökét felhúzva.

Valahogy nem hiszem, hogy tényleg sajnálja. Szerintem csak a figyelmemet akarta felkelteni.

Elmosolyodom.

– Nem jutott még eszedbe, hogy egy nyakpárnát próbálj ki ehelyett az óriási izé helyett? – A fejemmel a nagy, bolyhos csomagja felé bökök. – Tudod, az kicsi, és egész könnyű vele utazni. Még a rep-téren is kapható.

Telt, kibaszottul tökéletes ajka megfeszül.

– Ja, csakhogy én szeretem a párnámat.

Megállok, mert furcsa *déjà vu* érzésem támad. Van valami az arcában...

Felkapom a fejem.

– Ismerlek téged?

Megrázza a fejét, de nem tűnik határozottnak.

Hunyorgok.

– Biztos, hogy nem találkoztunk már korábban?

– Biztos – vágja rá szűkszavúan. – Láttam a bandádat Greenwich Village-ben tegnap este.

Á, a New York-i Egyetem melletti bár. Telt házas koncert volt, és hajnali háromig ott maradtam.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Bólintok.

– Sajnálom. Nem emlékszem rád.

Megvonja a vállát.

– Nem vagyok meglepve. Egy rakás lány nyüzsgött körülötted.

– Szeretnéd, ha közelebbről is megismerkednénk a repülőn? –
kérdem, és felhúzott szemöldökkel nézek rá.

Úgy pislog, mintha zavarba hoztam volna, és ez vigorra készlet.

– Nem vagy az esetem.

– Nagy kár – motyogom. – Mert te az esetem vagy.

Erre felcillan a szeme.

Betty leteszi a telefont.

– Jó hírem van, felviheti a gitárt. Keresse majd a Heidi nevű stewardesszt a fedélzeten.

Na végre!

Szélesen elvigyorodom, amikor Betty beolvassa a beszállókártyámat, odavetek neki egy gúnyos csiriót, aztán elindulok a gép felé. Hirtelen megint eszembe jut, hogy hat hónap után először találkozni fogok az apámmal. A Dallas melletti Highland Parkban lévő otthonába hívott, ahol teljesen új életet kezdett. Azt akarja, hogy ismerjem meg az új feleségét, és tegyünk úgy, mintha egy nagy, boldog család lennénk.

Leszarom.

Ha a pénzt akarom, akkor bizony az ő szabályai szerint kell játszanom.

Végigsétálok az épületet a géppel összekötő folyosón, majd megállok a repülő bejáratánál, ahol légiutas-kísérő köszönti az utasokat.